

הַזֶּה שׁוֹרֹת הַבְּרֻכּוֹת. [וּמְתַבָּר].
 וְאִם תֹּאמַר, (שם) כְּטַל חֶרְמוֹן
 שִׁירַד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן, וְלֹא כְּתוּב
 שֶׁמֶן אֶלֶּא טַל? אֶלֶּא הוּא שֶׁמֶן
 וְהוּא טַל. אוֹתוֹ הַטַּל הוּא שֶׁהַטַּל
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִהַשֶּׁמֶן
 הַעֲלִיּוֹן. שְׁאוֹתוֹ הַשֶּׁמֶן יוֹצֵא לְצַד
 הַיָּמִין.

שְׁנַיִם הֵם - יִינן וְשֶׁמֶן, וְהִלְכוּ לְשַׁנֵּי
 צְדָדִים - הַיָּיִן לְצַד שְׂמָאל, וְהַשֶּׁמֶן
 לְצַד יָמִין. וּמִצַּד הַיָּמִין יוֹצֵאוֹת
 בְּרֻכּוֹת לְעוֹלָם, וּמִשָּׁם נִמְשַׁחַת
 הַמַּלְכוּת הַקְּדוּשָׁה. וּמִשׁוּם
 שֶׁהַשֶּׁמֶן הַזֶּה נִתְקַן לְמִטָּה
 בְּרֵאשׁוֹנָה, הַשֶּׁמֶן מִזְמַן לְמַעְלָה
 הִרְקַת הַבְּרֻכּוֹת.

בֵּא רְאֵה, מִהֵהתְעוֹרְרוֹת שֶׁל
 הַשֶּׁמֶן הַזֶּה שְׁלֹמְעֵלָה בֵּא לְהַרִיק
 עַל דָּוִד וְשֹׁלְמֹה לְהַתְּבַרֵךְ [עַל] בְּנוֹ.
 מִנֵּין לָנוּ? שְׁכָתוּב וַיַּעֲמֵד הַשֶּׁמֶן.
 כְּתוּב כֹּאן וַיַּעֲמֵד, וְכָתוּב שֶׁם
 (יִשְׁעִיָּה י"א) שָׂרַשׁ יִשְׂי אֲשֶׁר עֲמַד לְגַס
 עַמִּים.

בֵּא רְאֵה, מִשְׁלַחַן שֶׁל לַחֵם
 הַפָּנִים, שְׁמֹשֶׁם יוֹצֵאוֹת הַבְּרֻכּוֹת
 וּמִזֹּזֵן לְעוֹלָם, לֹא צָרִיךְ שְׂיִמְצָא
 רִיק אֶפְלוֹ רַגַע אַחַד, כִּדֵּי שֶׁלֹּא
 יִסְתַּלְקוּ מִשָּׁם הַבְּרֻכּוֹת. אִךְ כִּף לֹא
 מְבָרְכִים עַל שְׁלַחַן רִיק, שֶׁהָרִי
 הַבְּרֻכּוֹת שְׁלֹמְעֵלָה אֵין שׁוֹרֹת עַל
 שְׁלַחַן רִיק.

בֵּא רְאֵה מֵה כְּתוּב, אֲנִי לְדוּדֵי
 וְעֲלֵי תְשׁוּקָתוֹ. אֲנִי לְדוּדֵי
 בְּתַחֲלָה, וְאַחַר כִּף וְעֲלֵי תְשׁוּקָתוֹ.
 אֲנִי לְדוּדֵי לְתַקֵּן לוֹ מְקוֹם
 בְּתַחֲלָה, וְאַחַר כִּף וְעֲלֵי תְשׁוּקָתוֹ.
 דְּבַר אַחַר אֲנִי לְדוּדֵי, שֶׁהָרִי שְׁנִינֵי
 שְׁשִׁכִּינָה לֹא נִמְצָאת עִם הַרְשָׁעִים.
 כִּיּוֹן שְׂבָא הָאָדָם לְהַטְהֵר
 וְלִהְתַּקְּרַב לְקְדוּשַׁת בְּרוּךְ-הוּא, אִז
 הַשְׁכִּינָה שׁוֹרָה עָלָיו. זֶהוּ שְׁכָתוּב
 אֲנִי לְדוּדֵי - בְּתַחֲלָה, וְעֲלֵי
 תְשׁוּקָתוֹ - לְאַחַר מִכָּן. בֵּא הָאָדָם
 לְהַטְהֵר - מִטְהָרִים אוֹתוֹ.

הַעוֹלָם. וּבְאַתְרָא דָּא שְׁרָאן בְּרַכָּאן. (וּמְתַבָּר).
 וְאִי תִימָא (תַּהֲלִים קַלָּג) כְּטַל חֶרְמוֹן שִׁירַד עַל
 הַרְרֵי צִיּוֹן וְלֹא כְּתִיב שֶׁמֶן אֶלֶּא טַל.
 אֶלֶּא אִיהוּ שֶׁמֶן וְאִיהוּ טַל. הַהוּא טַל אִיהוּ
 דְּאֵטִיל קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִמְשַׁחָא עֲלָאָה.
 דִּהֵהוּא שֶׁמֶן נִפְק לְסִטְרָא דִּימִינָא.

תְּרִין אַנּוּן יִינן וְשֶׁמֶן. וְאֶזְלוּ לְתִרִין סִטְרִין. יִינן
 לְסִטְרָא שְׂמָאלָא שֶׁמֶן לְסִטְרָא יְמִינָא.
 וּמִסִּטְרָא דִּימִינָא נִפְקִי בְּרַכָּאן לְעֲלָמָא וּמִתַּמָּן
 אֲתַמְשַׁח מַלְכוּתָא קְדִישָׁא וּבְגִין דְּשֶׁמֶן הָוָה
 אֲתַתַּקֵּן לְתַתָּא בְּקַדְמִיתָא, שֶׁמֶן אֶזְדַּמֵּן לְעִילָא
 אֲרִיקוּ דְּבְרַכָּאן.

תָּא חֲזִי, מֵאַתְעֲרוּתָא (דף פ"ח ע"ב) דִּהֵאִי שֶׁמֶן
 דִּלְעִילָא קָאִי לְאַרְקָא עַל דָּוִד וְשֹׁלְמֹה
 לְאַתְבְּרָכָא (ע"ל) בְּנוֹי. מִנָּא לָן דְּכְתִיב וַיַּעֲמֵד
 הַשֶּׁמֶן. כְּתִיב הָכָּא וַיַּעֲמֵד. וְכְתִיב הָתָּם (יִשְׁעִיָּה
 י"א) שׁוֹרֵשׁ יִשְׂי אֲשֶׁר עוֹמֵד לְגַס עַמִּים.

תָּא חֲזִי, מִשְׁלַחַן דְּלַחֵם הַפָּנִים דְּבְרַכָּאן
 נִפְקִין מִתַּמָּן וּמִזֹּזָנָא לְעֲלָמָא, לֹא בְּעֵי
 לְאַשְׁתַּפַּחַא רִיקְנִיָּא אֶפְלוֹ רַגַעֵא חֲדָא, בְּגִין
 דִּלֹּא יִסְתַּלְקוּן בְּרַכָּאן מִתַּמָּן, אוֹף הָכִי לֹא
 מְבָרְכִין עַל שְׁלַחַן רִיקְנִיָּא, דִּהֵא בְּרַכָּאן
 דִּלְעִילָא לֹא שְׂרִיין עַל שְׁלַחַן רִיקְנִיָּא.

תָּא חֲזִי, מֵה כְּתִיב אֲנִי לְדוּדֵי וְעֲלֵי תְשׁוּקָתוֹ,
 אֲנִי לְדוּדֵי בְּקַדְמִיתָא וּלְבַתֵּר וְעֲלֵי
 תְשׁוּקָתוֹ. אֲנִי לְדוּדֵי לְאַתְקַנָּא לִיָּה דְּיוֹכְתָא
 בְּקַדְמִיתָא. וּלְבַתֵּר וְעֲלֵי תְשׁוּקָתוֹ. דְּבַר אַחַר
 אֲנִי לְדוּדֵי. דִּהֵא תְנִינֵן שְׁכִינָתָא לֹא אֲשְׁתַּפַּחַת
 עִמָּהוּן דְּחִיבִיָּא, כִּיּוֹן דְּאֲתִי בַר נֶשׁ
 לְאַתְדַּפְּאָה וּלְמַקְרַב גְּבִי דְּקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 כְּדִין שְׁכִינָתָא שְׂרִיא עָלֵיהּ. הָדָא הוּא דְּכְתִיב
 אֲנִי לְדוּדֵי בְּקַדְמִיתָא, וְעֲלֵי תְשׁוּקָתוֹ לְבַתֵּר.
 אֲתִי בַר נֶשׁ לְאַתְדַּפְּאָה מְדַפְּאִין לִיָּה.

בא ראה, אחר הדברים האלה דרדף אברהם
שאברהם רדף אחר המלכים
הללו והרג אותם הקדוש ברוך
הוא, היה אברהם תוהה. אמר,
אולי חס וחס וחס וחס וחס וחס
השכר שהייתי מחזיר בני אדם
אל הקדוש ברוך הוא, ואחזתי
בהם לקרב אותם אליו, וכעת
נהרגו אנשים על ידי. מיד אמר
לו הקדוש ברוך הוא, אל תירא
אברהם אנכי מגן לך שכרף הרבה
מאד וגו'. שכר קבלת עליהם,
שהרי פלם לא יזכו לעולמים.

היה דבר ה' אל אברהם במחזה
לאמר, מה זה במחזה? אלא
באותו המראה, הדרגה שכל
הדמיות נראות בה. אמר רבי
שמעון, בא ראה, טרם שנמול
אברהם, הייתה דרגה אחת
מדברת עמו, ומי המחזה הזה?
שפתוב (במדבר כד) מחזה שדי
יחזה. פיון שנמול, היו כל
הדרגות שורות על הדרגה הזו,
ואז דבר עמו. זהו שפתוב (שמות ו)
וארא אל אברהם אל יצחק ואל
יעקב באל שדי. וטרם שנמול,
לא היו אותן הדרגות שורות
עליו לדבר.

ואם תאמר שהנה בתחלה כתוב
וירא ה' אל אברהם, וכתוב ויסע
אברהם הלוח ונסוע הנגבה,
וכתוב ויבן שם מזבח. הנה כאן
אותן הדרגות העליונות. וכעת
אומרים, שטרם שנמול לא היה
אותן הדרגות העליונות שורות
על הדרגה הזו לדבר עמו?

בא ראה, בתחלה נתן הקדוש
ברוך הוא חכמה לאברהם לדעת
את החכמה להדבק בו, וידע את
סוד האמונה, אבל לדבר עמו לא
היתה אלא הדרגה המתונה הזו
לבדה. פיון שנמול, כל הדרגות
העליונות היו שורות על הדרגה
הזו המתונה כדי לדבר עמו,

תא חזי, אחר הדברים האלה דרדף אברהם
באר אליו מלכין וקטיל לון קדשא בריך
הוא, הנה אברהם תוהה, אמר דילמא חס
ושלום גרענא ההוא אגרא דהוינא אהדר בני
נשא לגבי קדשא בריך הוא ואחידנא בהו
לקרבא לון לגביה והשתא אתקטילו בני נשא
על ידי. מיד אמר ליה קדשא בריך הוא אל
תירא אברהם אנכי מגן לך שכרף הרבה וגו'.
אגרא קבילת עליהו, דהא כלהו לא יזכון
לעלמין.

היה דבר יי אל אברהם במחזה לאמר, מאי
במחזה, אלא בההוא חזיו דרגא דכל
דיוקנין אתחזיין ביה. אמר רבי שמעון תא
חזי, עד לא אתגזר אברהם הנה חד דרגא
מליל עמיה, ומאן איהו דא מחזה דכתיב,
(במדבר כד) מחזה שדי יחזה. פיון דאתגזר הו
פלהו דרגין שראן על האי דרגא, וכדין מליל
עמיה דהא הוא דכתיב, (שמות ו) וארא
אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי
ועד לא אתגזר לא הו אנון דרגין שראן עלוי
למללא.

ואי תימא דהא בקדמיתא פתיב וירא יי אל
אברהם וכתוב ויסע אברהם הלוח ונסוע
הנגבה וכתוב ויבן שם מזבח הא הכא אנון
דרגין עלאין. והשתא אמרן דעד לא אתגזר
לא הו אנון דרגין עלאין שראן על האי
דרגא למללא עמיה.

תא חזי, בקדמיתא יב קדשא בריך הוא
חכמה לאברהם למנדע חכמה
לאתדבקה ביה וידע רזא דמהימנותא, אבל
למללא עמיה לא הוה אלא האי דרגא תתאה
בלחודוי, פיון דאתגזר, פלהו דרגין עלאין
הו שראן על האי דרגא תתאה בגין למללא